

η παράστασμάς

Διμηνιαία σχολική εφημερίδα του Γυμνασίου Τουρλωτής - Αριθμός φύλλου 3 - Τιμή : 1 €

Τεύχος αφιερωμένο στον Αλέξανδρο Παπαδιαμάντη

Η ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΗ ΣΧΟΛΙΚΗ ΜΑΣ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ

Η παράσταση του σχολείου μας έγινε στις 22 Δεκεμβρίου στις 6.30μμ, στην αίθουσα της Β' τάξης.

Όμως η προετοιμασία ξεκίνησε πολύ πιο πριν, όταν η μαθηματικός μας **κυρία Οικονόμου**, που μας κάνει τα μαθήματα στη θεατρική ομάδα, μας έριξε την ιδέα για την παράσταση. Όλα τα παιδιά και κυρίως τα κορίτσια χάρηκαν, αλλά υπήρξαν και αρκετοί δισταγμοί και ντροπές, που στη συνέχεια ξεπεράστηκαν κι αυτά. Τότε μοιράσαμε τους ρόλους κι αφού είδαμε ποιος «πάει» σε ποιον, αρχίσαμε τις πρόβες. Στην αρχή τα παιδιά δε μπορούσαν να πουν τα λόγια όπως έπρεπε ή απ' το άγχος τους τα ξεχνούσαν όλα, αλλά στο τέλος όλα τα προβλήματα ξεπεράστηκαν. Ταυτόχρονα άρχισαν και οι προετοιμασίες για τα σκηνικά με τη βοήθεια της καθηγήτριας της Τεχνολογίας, κυρίας Δρακάκη. Για κοστούμια φέραμε κι εμείς ό,τι παλιομοδίτικο είχαμε στα σπίτια μας (το έργο, βλέπετε, αφορούσε μια παλιότερη εποχή) και ό,τι δεν είχαμε το συμπλήρωσε η κυρία Οικονόμου.

Οι μέρες περνούσαν όλο και πιο γρήγορα και η αγωνία μας για κείνη τη μεγάλη βραδιά όλο και μεγάλωνε, και να που έφτασε τελικά εκείνη η μεγάλη νύχτα. Το σχολείο ήταν γεμάτο κόσμο. Η αίθουσα δεν τους χωρούσε και πολλοί ήταν όρθιοι ή και έξω. Εμείς αρχίσαμε να κάνουμε τις τελευταίες προετοιμασίες στα σκηνικά, ενώ οι «ηθοποιοί» μας την ίδια ώρα ντύνονταν στην Γ' τάξη, και με τα κοστούμια τους φαινόταν ακόμα πιο αστείο. Όλοι είχαμε πολύ τρακ αλλά μας ενθάρρυνε η κυρία Οικονόμου πριν να βγούμε μπροστά στο κοινό.

(συνέχεια στη σελίδα 2)

Φωτογραφία Παπαδιαμάντη

Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης

Αγαπητοί μας αναγνώστες,

Αν νομίζατε ότι η δημοσιογραφική ομάδα του Γυμνασίου Τουρλωτής σιώπησε, κάνατε λάθος. Ορίστε που ξανακτυπήσαμε με το 3^ο μας τεύχος. Οι λόγοι της αργοπορίας μας ήταν κυρίως το γεγονός ότι θέλαμε το τεύχος αυτό ν' αποτελέσει προάγγελο της γιορτής που θα λάβει χώρα στο σχολείο μας στις **19-3-2005 και ώρα 6.30 μ.μ. στην αίθουσα του Πολιτιστικού Συλλόγου Τουρλωτής, αφιερωμένη στον Αλέξανδρο Παπαδιαμάντη.**

Η γιορτή θ' αποτελέσει τον επίλογο του αφιερώματός μας στο μεγάλο μας λογοτέχνη που πραγματοποιήθηκε από την αρχή της σχολικής χρονιάς με τη διδασκαλία διηγημάτων του στα παιδιά, με τη χριστουγεννιάτικη παράσταση μας και με τον 1^ο διαγωνισμό μαθητικού διηγήματος στη μνήμη του, τα βραβεία για τον οποίο θα δοθούν την ίδια βραδιά. Σας προσκαλούμε να γνωρίσουμε όλοι μαζί το μεγάλο μας λογοτέχνη μέσα από τα έργα του (θα έχουμε έκθεση βιβλίου με όλες τις εκδόσεις του), με προβολή δραματοποιημένων διηγημάτων του, με απαγγελίες έργων του από γνωστούς ηθοποιούς, μέσα από τις φωτογραφίες και τα σκίτσα που έχουν τα ταμπλό του Εθνικού Κέντρου Βιβλίου που θα φιλοξενήσουμε, μέσα από τις ζωγραφίες και τα διηγήματα που έγραψαν τα παιδιά εμπνευσμένα απ' αυτόν ή αν προτιμάτε σερφάροντας στο Διαδίκτυο στις λογοτεχνικές σελίδες.

Στον Αλέξανδρο Παπαδιαμάντη θα είναι αφιερωμένο και το τεύχος αυτό στο οποίο θα βρείτε εκτός των άλλων αναλυτική αναφορά στη χριστουγεννιάτικη θεατρική μας παράσταση μέσα από τα μάτια των παιδιών, καθώς και τα **σχολικά διηγήματα που βραβεύτηκαν** στο αντίστοιχο διαγωνισμό.

Καλή διασκέδαση !

Στο τεύχος αυτό εργάστηκαν εκτός απ' τα παιδιά :

Επιμέλεια κειμένων Γυμνασίου - Σελιδοποίηση: Μαρία Μετζογιαννάκη, φιλόλογος.

Σύμβουλος στον υπολογιστή : Νίκος Τζεκάκης, Πληροφορικός.

Υπεύθυνος μαθητικών κοινοτήτων : Μαστοράκη Μαρία, Γ' τάξη

Ταμίας : Χασαπλαδάκης Νίκος, Γ' τάξη

Σχέδιο τίτλου : Σολιδάκης Βασίλης

Η ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΗ ΣΧΟΛΙΚΗ ΜΑΣ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ (συνέχεια από σελίδα 1)

Πήγε 7.00μμ η ώρα. Το έργο ήταν έτοιμο ν' αρχίσει. Ήταν βασισμένο σε ένα διήγημα του Αλέξανδρου Παπαδιαμάντη «Τα Χριστούγεννα του τεμπέλη», που είχε διασκευάσει ειδικά για τη θεατρική μας ομάδα η φιλόλογος μας, κυρία Μετζογιαννάκη. Διαδραματιζόταν πριν από χρόνια, παραμονές Χριστουγέννων, σε ένα καπηλειό. Ο ήρωας του ήταν ένας τεμπέλης, που η γυναίκα του τον πέταξε έξω από το σπίτι και δεν ξέρει πού και πώς να περάσει τα Χριστούγεννα. Στο τέλος αυτός μετανιώνει και θέλει ν' αλλάξει χαρακτήρα και να γυρίσει πίσω. Το έργο συμπληρώνεται και με άλλους γραφικούς χαρακτήρες (όπως ο καφετζής και η γυναίκα του, κάποιες γειτόνισσες, η οικογένεια του τεμπέλη κ.α.), τέτοιους που μόνο ο Παπαδιαμάντης ξέρει να περιγράφει.

Η παράσταση τέλειωσε μέσα σε 30 λεπτά. Μόλις υποκλιθήκαμε οι θεατές άρχισαν να μας χειροκροτούν και ταυτόχρονα να μας λένε «μπράβο» και ότι ήμασταν καταπληκτικοί. Μάλιστα αρκετές μέρες αργότερα όλοι μιλούσαν γι' αυτό και σχολίαζαν το πόσο καλά παίχτηκε. Τώρα πρόσφατα η κυρία Οικονόμου μας είπε ότι οι άνθρωποι του χωριού θέλουν άλλη μια παράσταση κι εμείς τώρα που ξεθαρρέναμε κιόλας λέμε να μην τους χαλάσουμε το χατίρι.

Νίκος Ασκορδαλάκης και Μαρία Κουκουράκη, Α' τάξη.

Παρακάτω σας παραθέτουμε το πρόγραμμα και τους συντελεστές της εκδήλωσης :

Θεατρική παράσταση : «Τα Χριστούγεννα του τεμπέλη»

διασκευή του γνωστού διηγήματος του Αλέξανδρου Παπαδιαμάντη.

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ ΤΗΣ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗΣ

Σκηνοθεσία-Διδασκαλία: Δέσπω Οικονόμου

Διασκευή: Μαρία Μετζογιαννάκη

Μουσική επιμέλεια-Ηχητικά εφέ: Δέσπω Οικονόμου

Σκηνικά: Μαρία Δρακάκη, Δέσπω Οικονόμου

Κουστούμια: Η θεατρική ομάδα και η Δέσπω Οικονόμου

Υποβολείο: Ναταλία Σπυριδάκη

Φροντιστές σκηνής: Μαρία Μαστοράκη, Ειρήνη Χριστοδουλάκη

Πρόγραμμα: Ειρήνη Χριστοδουλάκη, Μαρία Μαστοράκη, Δέσπω Οικονόμου

Έπαιξαν κατά σειρά εμφάνισης οι μαθητές:

- 1.Πεθερά του Παύλου, τεμπέλη: Πόπη Συντηχάκη
- 2.Παυλόπουλο: Κατερίνα Ζερβάκη
- 3.Κουνιάδος του τεμπέλη: Ευαγγελία Κοντολαιμάκη
- 4.Κυρα-Παύλαινα: Ευδοξία Συντηχάκη
- 5.Κάπελας: Κατερίνα Μαραβελάκη
- 6-7.Θαμώνες του καφενείου: Μ. Γαλανάκης, Π. Καμπανός
- 8.Καφετζίνα: Μαρία Κουκουράκη
- 9.Φίλη της καφετζίνας: Γεωργία Νικολουδάκη
- 10.Κυρα-Κώσταινα: Φλώρα Χυσέναι
- 11.Κυρα-Στρατίνα: Κατερίνα Μετζάκη
- 12.Μαστρο-Παύλος τεμπέλης: Λάουρα Χυσέναι
- 13.Δημήτρης Φραγκοράφτης: Μιχάλης Φραγκαδάκης
- 14.Παιδί με το καλάθι: Γιάννης Κυριακάκης
- 15.Δικαιούχος του γάλλου: Ρούντς Τοντόροφ

Σκηνές από τη θεατρική μας παράσταση

Μερικές από τις γνώμες των παιδιών για τη συμμετοχή τους στην παράσταση.

- Το βράδυ της παράστασης το σχολείο μου είχε γεμίσει ανθρώπους κι εγώ πήγαινα πάνω-κάτω κι έλεγα από μέσα μου, αλλά και δυνατά καμιά φορά, το ρόλο μου, γιατί αν και αυτός ήταν μικρός, εγώ όμως είχα πολύ τρακ. Όταν όμως βγήκαμε έξω και ο κόσμος, που μας έβλεπε, μας έλεγε «μπράβο» και ότι ήμασταν καταπληκτικοί –κάτι που τότε το παραδεχόμουν κι εγώ από μέσα μου, παρ' όλο που στην αρχή δεν ήθελα να παίξω τη γυναίκα του καφετζή-, πήρα πολύ θάρρος και θα ήθελα πολύ να ξαναπαίξω στην επόμενη παράσταση του σχολείου μας.

(Μαρία Κουκουράκη, Α' τάξη)

- Η συμμετοχή σε μια θεατρική ομάδα είναι πάρα πολύ διασκεδαστική. Εμείς με την κυρία Οικονόμου, κάνουμε θεατρικό παιχνίδι με ασκήσεις φωνητικές, κινητικές και άλλα πράγματα και γελάμε γιατί μας φαίνονται αστεία. Όλα αυτά σε βοηθάνε πάρα πολύ να βελτιώσεις π.χ. την ομιλία σου, αν δεν έχεις καλές φωνητικές χορδές.

(Γεωργία Νικολουδάκη, Α' τάξη)

- Η συμμετοχή ενός παιδιού σε μια θεατρική ομάδα, νομίζω ότι μπορεί να του προσφέρει πολλά. Πρώτα-πρώτα μπορεί να διασκεδάσει, να περάσει καλά και να νιώσει ότι είναι κάποιος άλλος ήρωας. Μπορεί ακόμα να ξεπεράσει την αμηχανία του μπροστά στον κόσμο που παρακολουθεί κι έτσι να μη ντρέπεται ή να φοβάται τους θεατές. Επίσης μπορεί να λάβει μέρος σ' ένα έργο και να νιώσει πολύ όμορφα και περήφανος που γίνεται ένας μικρός ηθοποιός.
(Γιάννης Κυριακάκης, Α' τάξη)
- Κατά τη γνώμη μου η συμμετοχή ενός παιδιού σε μια θεατρική ομάδα το βοηθά στο ν' αναπτύξει την υποκριτική του ικανότητα και να μάθει να απομνημονεύει κείμενα, ενώ η παρακολούθηση μιας θεατρικής παράστασης σε βοηθά στο να σκέφτεσαι ελεύθερα και διαφορετικά.
(Γιάννης Χριστοδουλάκης, Α' τάξη)
- Μια καλή θεατρική παράσταση μπορεί να σε ψυχαγωγήσει και να σε κάνει να νιώσεις ευχάριστα συναισθήματα.. Επίσης μπορεί να είναι διδακτική, να σου μάθει καινούργιες λέξεις και νοήματα και να σε κάνει να σκεφτείς πάνω σε διάφορες καταστάσεις της ζωής.
(Νίκος Ασκορδαλάκης, Α' τάξη)

ΣΕΛΙΔΑ ΤΟΥ ΣΧΟΛΙΚΟΥ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΟΥ ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΥ * **ΣΤΗ ΣΗΤΕΙΑ ΜΕ ΤΟ Σ.Ε.Π.**

Την Πέμπτη, 9\12\2004, αποφασίσαμε με την κυρία Μετζογιαννάκη να κατεβούμε, η Γ' τάξη, στη Σητεία για μια επίσκεψη για το μάθημα του Σ.Ε.Π.

Από 'κει μαζί με την καθηγήτριά μας πήγαμε στο 2^ο γυμνάσιο, όπου εκεί μας περίμενε η κυρία Ντέπη Βάρδα που είναι υπεύθυνη για το γραφείο του Σ.Ε.Π. Η κυρία Ντέπη άκουσε με προσοχή τον καθέναν μας να μιλάει για το επάγγελμα που θέλει να ακολουθήσει κι ύστερα μας έδωσε κάποιες συμβουλές για το ποια κατεύθυνση πρέπει να πάρει ο καθένας .

Στη συνέχεια μας κάλεσε όλους κοντά στον υπολογιστή της για να βρούμε από την ιστοσελίδα του Σ.Ε.Π στο Διαδίκτυο για το επάγγελατα που μας ενδιαφέρουν. Η ώρα περνούσε γρήγορα και δυστυχώς έπρεπε να φύγουμε. Η συζήτηση με την κυρία Ντέπη ήταν ευχάριστη. Αυτό όμως που δεν μας άρεσε και πολύ ήταν το κτίριο που στεγαζόταν, που εγώ προσωπικά φοβήθηκα όταν είδα τους τοίχους έτοιμους να πέσουν. Τέλος πάντων τελικά βγήκαμε σώοι από 'κει μέσα.

Μετά μια και ο Νίκος, ο συμμαθητής μας θέλει να γίνει γυμναστής, η κυρία Μετζογιαννάκη πρότεινε να πάμε σε ένα γυμναστήριο. Στο γυμναστήριο (FORTIUS) μας περίμενε ο κύριος Μανόλης ένας γοητευτικός και καλογυμνασμένος κύριος, ο οποίος όση ώρα μας μιλούσε μας είχε όρθιους.(βλέπετε στο γυμναστήριο δεν είχε καρέκλες.) και ο Νίκος αντί να ακούσει αυτά που έλεγε ο κύριος Μανόλης που υποτίθεται πώς τον ενδιαφέρουν χάζευε τα μηχανήματα και μια κοπελιά που γυμναζόταν. Αχ...ρε Νίκο δεν θα αλλάξεις ποτέ!

Σε λίγο ήρθαν και τα καλύτερα. Ο κύριος Μανόλης μας έβαλε όλους σε διάφορα μηχανήματα για να γυμναστούμε κι εμείς λιγάκι. Όση ώρα κάναμε γυμναστική δε βάλαμε γλώσσα μέσα μας, μας άρεσε πολύ, εξάλλου το περιμέναμε πώς και πώς. Και στο γυμναστήριο περάσαμε πολύ καλά. Ευχαριστήσαμε τον κύριο Μανόλη και υποσχθήκαμε πώς του χρόνου θα πηγαίνουμε στο γυμναστήριο κι όχι στα μπαράκια.

Φεύγοντας από 'κει πήγαμε κατευθείαν στο βιβλιοπωλείο "Κιβωτός " για να αγοράσουμε βιβλία για τη βιβλιοθήκη του σχολείου μας, από τα χρήματα που συγκεντρώσαμε απ' την εφημερίδα. Διαλέξαμε βιβλία τελευταίων εκδόσεων γιατί όσα έχει η βιβλιοθήκη μας είναι παλιά χωρίς πολύ ενδιαφέρον για μας.

Η ώρα ήταν ακόμη 13:00 κι έπρεπε να φύγουμε στις 14:00.Έτσι είχαμε το χρόνο να καθίσουμε σε μια καφετέρια και να πάμε για ψώνια. Τέλος πάντων μια χαρούλα περάσαμε, χάσαμε το 7ωρο πρόγραμμα αλλά και το διαγώνισμα στην Πληροφορική. Καλό ε...;

Φλώρα Χυσενάϊ, Γ' τάξη.

ΣΕΛΙΔΑ ΤΗΣ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΙΚΗΣ ΟΜΑΔΑΣ *

Για να εξοικονομήσουμε ρεύμα και χρήμα στη θέρμανση

Η θέρμανση είναι η μεγαλύτερη δαπάνη του σπιτιού σε ενέργεια. Με τη καλή μόνωση έχουμε σημαντική οικονομία ενέργειας και χρήματος για θέρμανση το χειμώνα και ψύξη το καλοκαίρι. Για αυτό:

- Μονώνουμε τη σκεπή, τη πυλωτή, το λέβητα, καθώς και τις εξωτερικές σωληνώσεις της κεντρικής θέρμανσης και τοποθετούμε διπλά τζάμια στα βορινά παράθυρα.
- Κλείνουμε τις χαραμάδες σε πόρτες και παράθυρα, γιατί γίνεται μεγάλη απώλεια θερμότητας.
- Δεν σπαταλάμε ενέργεια αφήνοντας ανοιχτά παράθυρα στους θερμαινόμενους χώρους.
- Τα ηλεκτρικά θερμαντικά σώματα καταναλώνουν πολύ ρεύμα. Για αυτό προτιμάμε τις σύγχρονες αντλίες θερμότητας, που είναι 3 φορές πιο αποδοτικές.

Φλώρα Χυσενάϊ, Γ' τάξη

* (οι στήλες για το Σ.Ε.Π. καθώς και για τη δραστηριότητα της Περιβαλλοντικής μας ομάδας είναι περιορισμένες λόγω του αφιερώματος μας στον Παπαδιαμάντη).

Ο ΣΧΟΛΙΚΟΣ ΜΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Στα πλαίσια του αφιερώματος στον Αλέξανδρο Παπαδιαμάντη τα παιδιά του σχολείου μας έγραψαν το δικό τους διήγημα, με θέμα την αφήγηση μιας ιστορίας που είχαν ακούσει από παλιότερους κατοίκους της περιοχής σε δική τους ελεύθερη απόδοση. Από τα έργα των παιδιών επιλέχθηκαν τα παρακάτω πέντε, τα οποία στη συνέχεια ψηφίστηκαν από επιτροπή επωνύμων προσώπων στο χώρο της εκπαίδευσης και της τοπικής κοινωνίας*. Τα παιδιά που διακρίθηκαν θα τιμηθούν με μικρό χρηματικό βραβείο, και με ένα βιβλίο από τις εκδόσεις για τον Παπαδιαμάντη της αρεσκείας τους. Για τη μέρα και την ώρα της βράβευσης δείτε τον εισαγωγικό μας χαιρετισμό στην πρώτη σελίδα.

* Την κριτική επιτροπή –που πήρε τα διηγήματα των παιδιών ανώνυμα και χωρίς καμιά άλλη πληροφορία- αποτέλεσαν : ο κύριος Πολυζωάκης, σύμβουλος φιλολόγων του Νομού, η κυρία Κοντουδάκη, υπεύθυνη των Πολιτιστικών προγραμμάτων, ο κύριος Σολιδάκης, προϊστάμενος της Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης, ο κύριος Τσαντάκης, διευθυντής του Γυμνασίου Τουρλωτής, η κυρία Ζερβάκη, φιλόλογος στο Ενιαίο Λύκειο Σητείας και ο κύριος Τσαγκαράκης ως αντιπρόσωπος του Συλλόγου Γονέων και Κηδεμόνων που χρηματοδότησε και το διαγωνισμό.

Η ψηφοφορία ανάδειξε τους παρακάτω νικητές ανάλογα με τη σειρά κατάταξης :

Α' Βραβείο : Κωστής Μετζάκης, Τουρλωτή, Α' τάξη **«Το βάφτισμα της Ειρήνης»**

Παραμονή της απόβασης των Ιταλών στη Σητεία, οι κάτοικοι των γύρω περιοχών φοβούνται και σπεύδουν στα βουνά με τις οικογένειές τους κι αφήνουν τα σπιτικά τους στο έλεος των κατακτητών.

Πάνω από το χωριό είναι η περιοχή Καστρί κι εκεί καταφεύγουν οι μισοί χωριανοί για να γλιτώσουν τον πόλεμο. Εκεί πηγαίνει για να σωθεί κι η οικογένεια της Αννίκας, μιας θαρραλέας μάνας, που για να προστατέψει την οικογένειά της, κατέφυγε σε αυτή την περιοχή.

Σε μια περιοχή που για τους κατοίκους τότε ήταν ασφαλής –αν και όχι τόσο γόνιμη-, γιατί υπήρχαν παντού βράχοι και βουνά. Εκεί πάνω έμεναν μόνο βοσκοί στις περισσότερες καλύβες, άβολες, που εξυπηρετούσαν μόνο τις στοιχειώδεις ανάγκες των βοσκών που έμεναν μαζί με τα ζώα τους. Η οικογένεια της Αννίκας πήγε σ' αυτόν τον τόπο και έμεινε σε μια από τις καλύβες αυτών των βοσκών.

Τότες η Αννίκα ήταν έγκυος το έβδομο παιδί της. Γέννησε μέσα στον αχειριώνα μιας καλύβας, μόνη της, χωρίς τη βοήθεια μαμής. Μόλις γέννησε την έζωσαν οι φόβοι και οι σκέψεις τι θα γίνει με το μέλλον του νεογέννητου παιδιού της – ήταν ένα κορίτσι - που είχε την ατυχία να γεννηθεί τα χρόνια του πολέμου.

Εκείνη την εποχή οι άνθρωποι είχαν μεγάλη ευλάβεια προς το Θεό και ζητούσαν καθημερινά τη βοήθειά του. Έτσι η μάνα αλλά και ο πατέρας με τα πιο μεγάλα αδέρφια της μικρής έκριναν σωστό να τη βαπτίσουν γρήγορα γιατί δεν ήξεραν τι τους επιφύλασσε το αύριο.

Η μητέρα φώναξε τον μεγαλύτερο γιο της, το Δημήτρη :

- Δημήτρη, πρέπει να βαπτίσουμε την αδερφή σου. Σύρε στο χωριό να φέρεις το νονό, που έχουμε πιάσει χέρι, και τον παπά του χωριού να έρθουν για τη βάφτιση, του λέει.

- Μητέρα, έχουμε καιρό για τη βάφτιση.

- Ο πόλεμος έχει φτάσει, Δημήτρη μου, πρέπει να τη βαπτίσουμε.

Ο Δημήτρης, υπάκουος, φέρνει τον παπά και το νονό από το χωριό. Το απόγευμα ήταν όλα έτοιμα για να ξεκινήσει το μυστήριο.

Είχαν μαζευτεί όλοι οι άνθρωποι από τις γύρω στάνες και ο παπάς ρώτησε :

- Κολυμπήθρα έχουμε;

Όλοι κοιτάχτηκαν με απορία. Από τη δύσκολη θέση τους έβγαλε ο ίδιος ο παπάς :

- Μη σκιάζεστε! Κολυμπήθρα θα κάνουμε τη γούρνα των προβάτων.

- Μα στη γούρνα, παπά μου; απόρησε ο Δημήτρης.

- Ναι, στη γούρνα. Όπως ο Χριστός γεννήθηκε ταπεινά μέσα στο σπήλαιο με τα ζώα, έτσι και τώρα, ο Χριστός είναι κοντά μας και σ' αυτή την ταπεινή βάφτιση.

Ο παπάς ευλογεί τη γούρνα και το γύρω χώρο, ετοιμάζεται για τη βάφτιση, σηκώνει τη μικρή ψηλά στα χέρια του και ρωτάει το νονό :

- Σύντεκνε, ποιο είναι το όνομα του κοπελιού;

Ο νονός διστάζει λίγο, αλλά μετά λέει τη λέξη που έχουν όλοι στα χείλη τους :

- Ειρήνη !

Β' Βραβείο : Ειρήνη Συντοχάκη, Σφάκα, Α' τάξη

«Οι δαιμονισμένοι του παλιού καιρού»

Τα παλιά χρόνια πολλοί άνθρωποι ήταν ή θεωρούνταν δαιμονισμένοι και τρελοί. Όταν η γιαγιά μου ήταν πολύ μικρή συνέβη αυτό το περιστατικό που θα σας αφηγηθώ.

Μια φορά, λοιπόν, ήταν δυο αδερφές, η Ασπασία κι η Ζωγραφίνη. Φήμες έλεγαν πως η Ζωγραφίνη είχε το «κακό πράγμα» μέσα της και όντως το είχε : ώρες-ώρες την έπιανε κάτι και ήθελε – αν ήταν δυνατόν – να σκοτώνει όλους τους ανθρώπους. Ο αδερφός των δύο κοριτσιών το ήξερε και γι' αυτό, τότε, την κλείδωνε μέσα σ' ένα σπίτι, σα φυλακή, και της πήγαιναν μόνο φαγητό.

Μια μέρα, λοιπόν, που αυτή ήτανε μέσα σε αυτό το απομακρυσμένο σπίτι, γιατί την είχε πιάσει η τρέλα της, προσπάθησε ν' ανοίξει την πόρτα και τα κατάφερε. Έπιασε ένα μακρύ κοντάρι και στην κορφή του έδεσε ένα άσπρο ύφασμα και τριγυρνούσε στους δρόμους φωνάζοντας. Οι άνθρωποι το έμαθαν αυτό και έτρεξαν όλοι στα σπίτια τους τρομοκρατημένοι και φοβισμένοι.

Τότε ο παππούς της γιαγιάς μου ερχότανε από το χωράφι και μια γυναίκα του είπε τα μαντάτα. Αυτός έτρεξε να κρυφτεί στο σπίτι του, όμως πριν φτάσει εμφανίζεται μπροστά του η τρελή γυναίκα. Αν και ήταν άντρας και είχε πιο πολλή δύναμη δυσκολευόταν να τη νικήσει. Κι ενώ προσπαθούσε να τη σύρει απ' τα μακριά, μαύρα, μπερδεμένα μαλλιά της, αυτή τον χτυπούσε με το κοντάρι στο κεφάλι. Ευτυχώς την κατάλληλη στιγμή εμφανίζεται κι ο αδερφός της. Τη βλέπει να χτυπάει τον άνθρωπο και αρχίζει να της φωνάζει και να την τραβάει στο σπίτι τους. Την πήγε, την ησύχασε για λίγο και μετά έφυγε κλειδώνοντας την.

Την άλλη μέρα πήγε και βρήκε έναν παπά που ήξερε από τέτοια και του μίλησε για την περιπέτεια και συμφωνήσανε να πάει να την ξορκίσει, να φύγει το «κακό πράγμα» από μέσα της. Έτσι κι έγινε. Πήγε ο παπάς και της έβαλλε διάφορους εξορκισμούς. Το «κακό πράγμα» αντί ν' απαντάει έβαζε τη Ζωγραφίνη να λέει αυτά που δε μπορούσε το ίδιο να πει. Του λέει ο παπάς, λοιπόν, να βγει από το μικρό της δακτυλάκι και να βγάλει μια σταγόνα αίμα. Κι απαντάει αυτό : «Εγώ άμα θα βγω, θα βγω από τα μάτια της!». Αυτό σήμαινε πως αν την άφηνε ο δαίμονας, η νέα γυναίκα θα τυφλωνόταν. Έτσι ο παπάς, για να μην βάλει σε κίνδυνο την κοπέλα, είπε : «Καλύτερα ν' αφήσουμε να περάσει μια μέρα, για να δούμε τι θα συμβεί».

Αυτή, το βράδυ, όταν έφυγαν όλοι κι έμεινε μόνη, βρήκε για λίγο τον εαυτό της και κατάλαβε ότι το «κακό πράγμα» δε ήθελε να βγει από μέσα της και ότι δε θα ησύχαζε ποτέ. Για άλλη μια φορά κατάφερε να βγει από τη φυλακή της και άγρια μεσάνυχτα κατέβαινε προς το πηγάδι του χωριού, εκεί που έπλυνε τα ρούχα με την αδερφή της, όταν ήταν καλά. Καθώς πήγαινε, την κατάλαβαν οι σκύλοι του χωριού και άρχισαν να γαβγίζουν δυνατά και ασταμάτητα. Οι άνθρωποι τους άκουσαν και πήγαν να δουν τι συμβαίνει.

Πριν οι χωριανοί τη φτάσουν, αυτή είχε ήδη πέσει στο πηγάδι. Προσπάθησαν τότε να τη γαντζώσουν με ξύλα και όντως ένας τα κατάφερε. Όμως ήταν αργά

Την άλλη μέρα πήγαν και την έθαψαν. Οι άνθρωποι την έκλαψαν, ότι κι αν είχε κάνει. Έτσι τους έφυγε ο φόβος για τη δυστυχισμένη γυναίκα και έμεινε μόνο ο θρύλος γι' αυτήν, που μου τον είπε η γιαγιά μου, η Ειρήνη, ένα βράδυ και σας τον διηγήθηκα εγώ.

Γ' Βραβείο : Κατερίνα Μετζάκη, Τουρλωτή, Β' τάξη

«Ο γέρος και το σαμάρι»

Τελευταίες μέρες του Αυγούστου κι ακόμα να περάσει ο απόηχος του δεκαπενταύγουστου. Ο καυτός ήλιος καίει τα κουρασμένα σώματα των τρυγητών που προσπαθούν να βγάλουν όσο πιο γρήγορα τη δουλειά, πριν τους πιάσει κανένα πρωτοβρόχι.

Ενώ, λοιπόν, οι άνθρωποι πάνε πάνω-κάτω με τους φορτωμένους γαϊδάρους, ένας γέρος, ίσαμε εβδομήντα χρονών, με μειωμένη την όραση κάθεται σε μια άκρη της πλατείας. Τους παρατηρεί και θυμάται την εποχή που ήταν νέος και είχε τις δυνάμεις να δουλέψει, τις φάρσες και τα γλέντια που κάνανε τότε.

Τώρα πια το μόνο που του 'χε απομείνει ήταν το γαϊδούρι του. Τριάντα ολόκληρα χρόνια και ούτε μια τσινιά δεν του 'δωσε. Αγαπούσε το αφεντικό του και το βοηθούσε πολύ. Κουβαλούσε πατάτες,

σταφύλια, ελιές, τα πάντα. Εκτός όμως απ' το κουβάλημα ήταν κι ο οδηγός του, μιας κι όπως είπαμε τα μάτια του δεν τον βοηθούσαν πια.

Έτσι κι εκείνη την ημέρα ο γέρος ξεκίνησε καβάλα στο γαϊδάρο του για το πιο κοντινό χωράφι. Θα μάζεψε πέντε-έξι κοφινιές σταφύλια μέχρι που ο ήλιος έγινε δυο κονταρόξυλα. Σκέφτηκε τότε ο γέρος πως ήτανε ώρα για κολατσό και ξεκούραση. Έβαλε το γαϊδάρο στο σταύλο κι αυτός μπήκε στο μαγατζέ του για να φάει. Σαν ήφαιε και ήπια εθυμήθηκε πως έπρεπε να φάει και ο σύντροφος του και του πήε μια χαχαλιά χαρούπια. Ε! Μετά μπήκε ξανά μέσα για να πάρει ένα υπνάκο στο πεζούλι του. Σαν εξύπνησε, ο ήλιος είχε αρχίσει να γέρνει και σκέφτηκε πως ήταν ώρα να φεύγει για να μη μπει στην έγνοια η γρά του.

Πήγε στο σταύλο και άρχισε να φωνάζει του γαϊδάρου του, μα αυτός δεν επιλογήθηκε. Κατάλαβε ο γέρος ότι κάτι δεν πάει καλά κι άρχισε να αναρωτιέται :

- Ίντα 'παθε εδώ μια γκοπανιά; Πριν δεν είχε πράμα! Λες μωρέ να τον πειράζανε τα χαρούπια;

Πριν τελειώσει την κουβέντα ο γαϊδάρος αμόλησε την τελευταία του πνοή. Ο γέρος χωρίς να χάσει καιρό του βγάζει το σαμάρι, που εκείνη την εποχή είχε αξία. Έτσι με τα χίλια ζόρια καταφέρνει μπουσουλώντας να το βγάλει στο κεντρικό δρόμο. Έλα σου δα όμως που ποιος ήθελε να του το πάει στο χωριό; Εσκέφτηκε να κάμει ένα κόλπο : ήβαλε το σαμάρι στη μέση του δρόμου και μετά άρχισε να λέει, δήθεν νευριασμένος:

- Αναθεγκάσε βρωμόμιαρο! Οντό δα 'ρθω στο σπίτι δα 'κούσεις. Του αλατιού δα σε κάνω, του αλατιού.

Δεν επέρασε πολλή ώρα και στο δρόμο εφάνηκε ο Μανώλης. Ήκουσε όλη τη βαβούρα κι ερώτηξε το γέρο :

- Ωρέ, Γιάννη, ίντα γρίζεσαι;

- Ίντα 'χω; Γατές ίντα μου 'κανε το γρουζόμιαρο; Επέταξε το σαμάρι στη μέση του δρόμου και ήφουε. Πως δα το πάω εδώ στο χωριό; Αυτός θα περνά εδώ στη βρύση.

- Μη στεναχωριέσαι, ωρέ, κι εγώ δα στο πάω, λέει ο Μανώλης.

Έτσι έβαλε το σαμάρι στην πλάτη και ξεκίνησαν για τη βρύση. Φυσικά ο γαϊδάρος δεν ήτανε στη βρύση, ετσά συνεχίσανε για το χωριό.

Σαν εφτάζανε όξω από το σπίτι του τυφλού, λέει ο γέρος με λίγα λόγια στον σαμαροκουβαλητή :

- Μανώλη, ο γαϊδάρος εψόφησε, μα θαρρώ πως ήβρηκα καλύτερο !! Μόνο ανε θες πάμε μέσα να πιούμε μια τσικουδιά για το μακαρίτη !!

Τιμητική διάκριση : Ειρήνη Χριστοδουλάκη, Τουρλωτή, Γ' τάξη

«Τα παιδικά χρόνια του γερο-Γιώργη»

Αφού έμεινα στα επτά χρόνια στην αρφανιά, ο πατέρας μου δε μας ήδωσε σημασία και πήγαμε φαμέγοι, ετσά τσι λέγανε τοτεσάς.

Αφού ήκαμα σ' ένα αφεντικό τέσσερα χρόνια, μετά έφυγα και πήγα σ' ένα άλλο, που ήταν τσομπάνος, κτηνοτρόφος, στα βουνά και συγκεκριμένα στην τοποθεσία «στου Πατσού το σπήλιο», όπως λεγόταν. Εκεί ο βοσκός μου 'δινε ένα κομματάκι ψωμί με τσ' ελιές και 'τρωγα. Όμως ήμουνα οχτώ-εννιά χρονώ, πάνω στην ανάπτυξη, και πεινούσα. Γι' αυτό άμα ήθελα να τονε δω να φύει, να πάει στο βουνό, στη Κοπροκεφάλια, επήγαίνα εγώ σ' άλλο βουνό, προς το Σουβλωτό κι εκεί στη μάντρα έβρισκα ένα μασουράκι και ήπινα γάλα από το χάρκωμα μέχρι το μεσημέρι, που ήθελα μου πει :

Φωτογραφία του γερο – Γιώργη (Γεώργιος Κουρουπάκης, Τουρλωτή, παππούς της Ειρήνης)

«Γιάε, Γιωργάκη, από το χάρκωμα κρεμάται φίδι και πίνει το γάλα. Γιάε το τρυπαλάκι...». Να του πω : «Παναγία μου μπάρμπα, να μασε φάει !!». Λέει : «Δε μασε πειράζει εμάς, μόνο που πίνει το γαλάκι».

Ήπινα καμιά κοσαρά μέρες και μια μέρα, αφού ποτίσαμε από τις λίμνες, που είχαν νερό, τα πρόβατα και φτάσαμε αυτός μπροστά κι εγώ ξοπίσω στο σπήλιο, στο μιτάτο, ετυλιγάρησε ένα φίδι κοντά μας και τότε λέει ο τσοπάνος : «Επιάσαμε, Γιωργάκη, τον εχθρό!». Λέω του : «Ήντα εχθρό, μπάρμπα;». Λέει : «Το φίδι, που πίνει το γάλα, εμπήκε εκεί στο βράχο και έχει ένα τρυπαλάκι και τρύπωσε μέσα, μόνο πήγαινε να μου φέρεις το κασμαδάκι». Και με τα πολλά σπάει, μεγαλώνει την τρύπα, βάζει το ραβδί μέσα και τάκα-τούκα λιώνει το φίδι λέγοντας : «Ξαναπίνεις γαλάκι;». Εγώ, λοιπόν, τότε ήβαλα στο μυαλό μου : «Θωρείς; Μη τυχόν και συνεχίσω και πίνω το γάλα και με πιάσει στα πράσα και πάθω κι εγώ τα ίδια με το φίδι!». Κι έτσι το διέκοψα. Μα επήγαινα εκεί που παντούσα τα πρόβατα κι επείνου. Μετά δυο μέρες εσκεφτήκα : «Παναγία μου, και ίντα θα γενώ από την πείνα;».

Είδα σε μια μάντρα, σ' ένα σπήλιο κι είχε κισσό και πάω και κόβω δυο βλαστάρια και πάω σε μια προβάτα. Να...να...να, τση σιμώνω και την αρπώ απ' το πόδι και ξαπλώνω κάτω στο χωράφι και βάστου σιγούρο απ' το πόδι και τη βυζάνω και τρώω το γαλάκι. Το βράδυ μετά ξωλαλιούσα γιατί ήμουνα μικρός και μου λέει ο βοσκός : «Γιωργάκη, δεν έχει σταλιά-σταλιά τουτηνιέ η προβατίνα. Εβόσκουντανε ωρέ; Μήπως ήτονε άρρωστη και δεν έχει γάλα;». Λέω : «Οι, σα τσι άλλες προβάτες, μπάρμπα, την είδα εγώ που βόσκουνταν και ήτρωε τα χόρτα». Αααα... εξεκοκκίνησα 'γω ετσά που μου το 'πε και λέω «Εδά θα με πάρει χαμπάρι». Αλλά αυτός δεν πήρε ιδέα ότι εγώ 'χα βυζάζει την προβάτα.

Μετά, την επόμενη, ήπιασα 'γω με τσι πρασινάδες και μέρωσα πεντέξι προβάτες και ήπινα από κάθε μία λίγο και έτσι πέρασε η αμπελική έξι μήνες από το Μάρτη ίσαμε τον Αύγουστο στο αφεντικό που 'καμα παραχέρι. Και 'δα τα βάζω στο μυαλό μου και λέω η ζωή πως είναι στον άνθρωπο κίντα 'χω παθημένα. Γιατί εσάς μπορεί να σας φαίνονται αστεία αλλά είναι η πραγματικότητα.

Τιμητική διάκριση : **Ναταλία Σπυριδάκη, Μέσα Μουλιανά, Β' τάξη** **«Το στοιχειωμένο χωράφι»**

(Αυτό το κείμενο αφιερώνεται στον παππού μου, το Σωμαρογιάννη)

Αύγουστος του 1962, κατακαλόκαιρο. Εκείνη την εποχή οι άνθρωποι θέριζαν και αλώνιζαν. Τα περισσότερα χωράφια όμως ήταν έξω από το χωριό κι έτσι οι γέροι άνθρωποι δεν μπορούσαν να πάνε με τα πόδια.

Τότε, λοιπόν, υπήρχε στο τέλος του χωριού το αμπέλι ενός γεροντάκου, του Σωμαρογιάννη. Σ' εκείνη την περιοχή υπήρχαν κι άλλα χωράφια όμως οι ιδιοκτήτες τους τα είχαν πουλήσει ή τα είχαν αφήσει να ρημάξουν. Το μόνο που έμενε ήταν το χωράφι του Σωμαρογιάννη. Για να πάει κανείς όμως σ' εκείνο το χωράφι έπρεπε να διασχίσει ένα δρόμο. Εκείνος ο δρόμος ήταν το φόβητρο του χωριού, κάτι σαν το «δρόμο με τις λεύκες», που θα λέγαμε σήμερα. Οι άνθρωποι έλεγαν πως εκεί κάθε βράδυ γίνονταν «σημεία και τέρατα». Όμως ο γεροντάκος δεν τα πίστευε όλ' αυτά και δεν είχε σκοπό να πουλήσει ή ν' αφήσει το χωράφι του για κανένα λόγο. Βλέπετε, το κληρονόμησε από τη μητέρα του κι ήταν το αγαπημένο του.

Ένα μεσημέρι, λοιπόν, πήγαινε στο χωράφι του καβάλα στο γάιδαρο του. Κουβαλούσε δεμάτια για το αλώνι. Όμως όποτε περνούσε απ' αυτόν τον δρόμο, θυμόταν το φόβο των συγχωριανών του και τους περιγελούσε. Εκείνος, βλέπετε, ο Σωμαρογιάννης, δε πίστευε καθόλου στα φαντάσματα.

- Βρε τους κουζουλούς. Δε το βάνει ο νους μου... Άκου λέει να πιστεύουν σε φαντάσματα! Αυτά 'ναι μόνο για τους φοβητσάρηδες και ...τους τεμπέληδες, μονολογούσε υπονοώντας την εγκατάλειψη της γύρω περιοχής.

Τη στιγμή, λοιπόν, που τα σκεφτόταν αυτά, έσπασε ο ...διάβολος το ποδάρι του, γλίστρησε ο γάιδαρος –ήταν κι ο δρόμος κατηφορικός- και ξαφνικά νάσου ο Σωμαρογιάννης και πέφτει κάτω απ' το γάιδαρο. Ευτυχώς έτυχε να περνάει ένας χριστιανός, τον είδε και τον μάζεψε. Την άλλη μέρα γίνηκε σούσουρο στο χωριό : «Έσπασαν την κεφαλή του Σωμαρογιάννη τα φαντάσματα». Οι άνθρωποι πανικοβλήθηκαν. Ο ίδιος για μια μέρα δε μιλούσε, δε λαλούσε – τον κακομοίρη μέσα στη ζάλη του.... πρέπει να 'παθε μεγάλη ζημιά! Ανησύχησαν κι οι δικοί του. Όμως αυτός, φαίνεται, είχε τόσο πολύ φοβηθεί που όταν συνήλθε πια έλεγε πως ...ναι... είχε δει φαντάσματα.

Όταν ο Σωμαρογιάννης έγινε τελείως καλά, άφησε το χωράφι του και μαζί με άλλους κατοίκους του χωριού έφραξαν το δρόμο. Έτσι κανείς πια δε θα μπορούσε να πάθει κακό.

Για πολλά χρόνια οι κάτοικοι δεν τολμούσαν ούτε να σκεφτούν να ξαναπεράσουν απ' αυτόν το δρόμο... Τώρα αυτός είναι ένας από τους κυριότερους και πολυσύχναστους δρόμους του χωριού!

Ο ΤΟΠΟΣ ΜΟΥ : ΕΞΩ ΜΟΥΛΙΑΝΑ

Το χωριό μου είναι ορεινό, γιατί είναι χτισμένο στις πλαγιές ενός βουνού.

Ο πληθυσμός του είναι περίπου 300 άτομα και οι περισσότεροι από τους κατοίκους είναι μεγάλοι σε ηλικία. Οι νέοι άνθρωποι είναι πολύ λίγοι, αφού οι περισσότεροι έχουν φύγει και έχουν πάει σε πόλεις, γιατί εκεί έχει δουλειά ενώ στο χωριό δεν έχει δουλειές, παρά μόνο αγροτικές. Ένας άλλος λόγος που έχουν φύγει είναι ότι δεν υπάρχουν σχολεία και το δημοτικό, που παλιά υπήρχε, έχει κλείσει.

Οι άνθρωποι, αυτοί που έχουν μείνει, ασχολούνται με τη γεωργία και την κτηνοτροφία. Παράγουν κυρίως λάδι, κρασί, διάφορα λαχανικά, όπως πατάτες, ντομάτες, κρεμμύδια, φασόλια και πολλά άλλα.

Το χωριό έχει και κάποιες ομορφιές. Στην μέση του χωριού βρίσκεται μια μεγάλη πλατεία που έχει ένα πολύ παλιό πλάτανο και δίπλα ένα σιντριβάνι. Εκεί στην πλατεία βρίσκονται τα καφενεία, όπου μαζεύονται ο άντρες για να περάσουν τον ελεύθερο χρόνο τους. Από κει περνά και ο κεντρικός δρόμος που το χωρίζει σε πάνω και κάτω χωριό.

Το χωριό μου το αγαπώ πολύ και θα ήθελα και όταν μεγαλώσω να μπορούσα να ζούσα εκεί για πάντα, αν μπορούσε όμως να μου προσφέρει αυτά που χρειάζομαι.

(Βαγγελιώ Κοντολαιμάκη, Β' τάξη)

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΧΟΛΙΚΗ ΜΑΣ ΖΩΗ

ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΒΟΗΘΕΙΑΣ

Συγκλονισμένοι από τις καταστροφικές συνέπειες του τσουνάμι στην ΝΑ Ασία οι μαθητές καθώς και οι καθηγητές του σχολείου μας ευαισθητοποιήθηκαν. Έτσι αποφασίσαμε να προσφέρουμε στους ανθρώπους αυτούς μια οικονομική βοήθεια. Στον έρανο που έγινε η εφημερίδα μας πρόσφερε 40ευρώ σε σύνολο 250 που συγκεντρώθηκε από όλο το σχολείο.

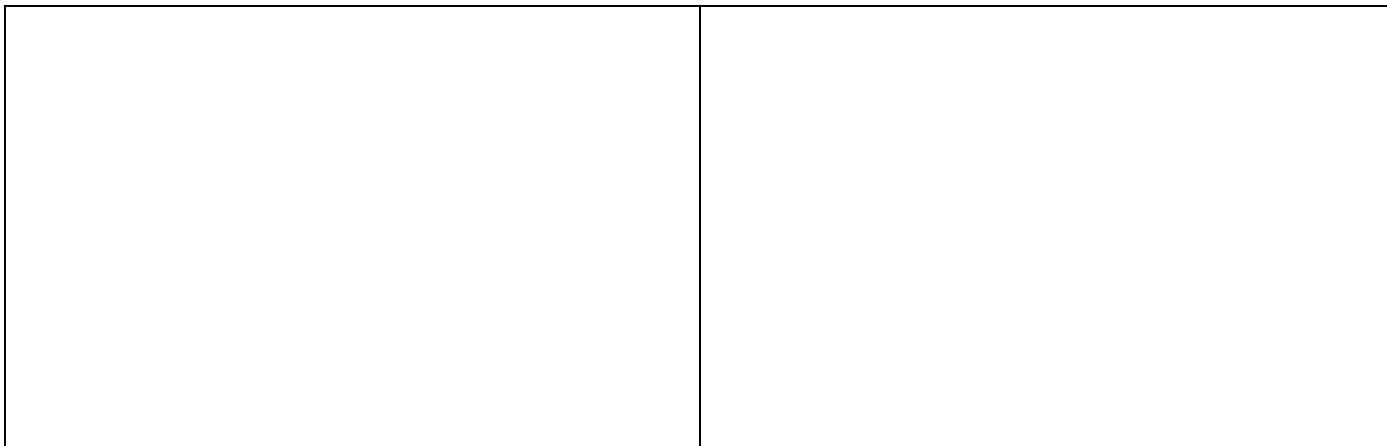
ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΣΕ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΣΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΔΥΟ ΦΥΛΩΝ

Το σχολείο μας αποφάσισε να συμμετάσχει σε ένα επιδοτούμενο πρόγραμμα του ΚΕΘΙ για την ισότητα των δύο φύλων. Οι υπεύθυνοι καθηγητές είναι για την Β' τάξη ο διευθυντής μας ο κύριος Τσαντάκης και για την Γ' και Α' η κυρία Μετζογιαννάκη. Στα πλαίσια του προγράμματος θα κάνουμε μερικές δραστηριότητες, για τις οποίες θα σας ενημερώσουμε στο τεύχος Μαΐου που θα είναι αφιερωμένο σ' αυτό το θέμα.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΣΧΟΛΙΚΗ ΜΑΣ ΖΩΗ

Στην φωτογραφία δεξιά μπορούμε να δούμε **τους μαθητές της Α' τάξης κρατώντας περήφανα τις γλάστρες** που φύτεψαν για να διακοσμήσουν την τάξη τους σε μια δραστηριότητα του μαθήματος της Ν.Ε.Γλώσσας. (Μερικές απ' αυτές επιβιώνουν ακόμα και σήμερα.)

Στην αντίστοιχη αριστερά φωτογραφία **τ' αγόρια της Γ' τάξης** «εν ώρα δράσης» στο καινούργιο μας Εργαστήριο **στο μάθημα της Πληροφορικής**.

Μαρία Μαστοράκη, Γ' τάξη